

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 41 september 2014

DE WEG NAAR DE VREDE

MARTINUS

WERNER RASMUSSEN

uit: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus (1890-1981), dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3

De weg naar de vrede

Martinus

3

Een geschenk uit de hemel

André Stroobant

20

Werner Rasmussen

Uit: *Martinus, zoals wij hem, ons herinneren*

COLOFON

© 2014 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v. Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

Bautersemstraat 42

2518 PC Den Haag

tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

IBAN: NL66 PSTB 0002 6646 92 - BIC: PSTBNL21

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

DE WEG NAAR DE VREDE

MARTINUS

**De antipathie of de oorzaak van de ontplooiing van
het principe van het doden in het gedrag van de
aardemens**

Zolang de aardse mens nog geen volledig ingewijd of
volschapen wezen is, zal het primaire fundament voor zijn
handelwijze en gedrag in overeenkomstige mate zwaarte-
energie zijn ingekapseld in onintellectueel gevoel en een

klein beetje instinct. Volgens *Livets Bog* is zwaarte-energie hetzelfde als vuur en gevoel hetzelfde als koude. In het organisme van een levend wezen zijn deze kosmische energieën verenigd in een evenwicht tussen deze twee uitersten in de vorm van de normale temperatuur van het organisme. In de mentaliteit van het niet-ingewijde wezen komen de genoemde basisenergieën tot uiting in de vorm van variaties van overwicht, of ten gunste van de ene of ten gunste van de ander energie. Dit overwicht drukt dan in de gegeven situatie zijn stempel op de gehele wilsontplooiing van het wezen en de hieruit voortkomende manifestatie in gedachte en handeling. Als de zwaarte-energie in overwicht is en daardoor de gevoelsenergie overheerst, dan krijgt de wil van het wezen het stempel van een meer of minder onbeheerste antipathie die zich, al naargelang het overwicht van de zwaarte-energie over het gevoel, uit in woede, drift en de hieruit voortkomende wraakacties, gevechten, moord en verminging. Deze toestand bestaat permanent bij het roofdier en maakt het mogelijk dat het zijn slachtoffer kan overmeesteren en doden. En diezelfde toestand scheidt bij de onvolmaakte mens alle vijandigheid en komt in zijn meest overheersende culminatie tot ontplooiing in de vorm van de onderlinge oorlogen van de mensen oftewel *de oorlog van iedereen tegen iedereen*. Alle vijandigheid, iedere wraakactie, ja, alles wat in de mens tegengesteld is aan het grote gebod van de naastenliefde: “Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matth. 22:39-40), wordt veroorzaakt door het overwicht van de zwaarte-energie in de wezens. Juist dat overwicht van of teveel aan zwaarte-energie in verhouding tot het gevoel in het wezen is de ware en diepste oorzaak van de ontplooiing van het principe van het doden in zijn manifestatie en gedrag.

Mentale afstoting en mentale aantrekking

Als de zwaarte-energie daarentegen ondergeschikt is en de gevoelsenergie in overwicht is of meer is dan de zwaarte-energie, dan raakt het wezen in het tegenovergestelde affect. Terwijl overheersende zwaarte-energie de antipathie van het wezen schiep, schept een overheersende gevoelsenergie op overeenkomstige manier de sympathie van het wezen. Dan wordt het dagelijkse samenleven van de omvolmaakte mens met zijn medewezens en de omgeving een variatie of wisselende ontplooiing van antipathie en sympathie. Antipathie en sympathie zijn weer hetzelfde als respectievelijk mentale afstoting en mentale aantrekking.

Een teveel aan gevoel geeft verliefdheid

Terwijl afstoting zich uit in verbittering, woede, vervolging, roddel en over het geheel genomen in alles wat het voorwerp van de antipathie van het betreffende wezen kan vernietigen en beschadigen, zorgt de aantrekking daarentegen voor een overdreven sympathie, een soort liefde die in werkelijkheid geen liefde is maar een middel of een aangeleerde methode waarmee iemand bepaalde egoïstische begeerten kan bevredigen. Deze onechte sympathie of liefde is herkenbaar aan het feit dat de sympathieke instelling van deze persoon plotseling zal omslaan in antipathie en dat hij door middel van woede en geweldshandelingen zal proberen te bereiken wat hij eerst met zijn sympathie bereikte, als de verkregen bevrediging van de egoïstische begeerten met de genoemde sympathie niet meer tot stand kan komen, bijvoorbeeld omdat de sympathie geen invloed meer heeft op het wezen tot wie deze gericht is, omdat het genoeg heeft van deze sympathie en zich tot andere wezens of andere interesses aangetrokken voelt. Ditzelfde principe

zien we tot culminerende ontplooiing komen bij de verliefdheid van iemand in een ander. Deze verliefdheid is ook een heel overdreven sympathie, in werking gezet en gedragen door de begeerte om het voorwerp van de verliefdheid te bezitten, omdat de verliefde persoon er een bijna levensnoodzakelijk behagen in vindt met de geliefde samen te leven. Als dat behagen bij de partners wederzijds is, beleven ze daarmee de culminatie aan welbevinden of levensgeluk van de paringsdrift. Maar als dat welbevinden bij een van de partners verdwijnt, omdat dit wezen meer behagen vindt bij een ander wezen en daarom meer sympathie voor hem gaat voelen, zal de nog verliefde partner de rivaal met de antipathie en woede bejegenen die we jaloezie noemen. Hij zal dan in het ergste geval, of als mildere vormen niet toereikend zijn, geweld tegen het voorwerp van zijn verliefdheid gebruiken. Ja, we kennen ook voorbeelden waarbij zo'n jaloerse geliefde het voorwerp van zijn verliefdheid zelfs vermoord heeft.

Precies dat soort 'liefde' zien we bij de gewone sympathieën van het alledaagse leven. Deze zijn in de meeste gevallen ook slechts methoden waarmee mensen toekomstig voordeel op het oog hebben of kunnen hebben. Zulke sympathieën zijn dus in feite niets anders dan een uiting van hetzelfde principe als verliefdheid. Er is alleen dit verschil dat iemand bij gewone verliefdheid met een ander wezen wenst te paren, terwijl hij bij de gewone blijken van sympathie in zijn dagelijks gedrag tegenover andere wezens wenst te 'paren' met (in het bezit wenst te komen van) dingen die voor hem een groot gunstig materieel behagen of grote voordelen kunnen betekenen. In feite is al die egoïstische sympathie hetzelfde als 'snobisme'. Zullen de meeste mensen niet graag al hun charme inzetten en veel voor iemand doen die een hoge positie heeft en van wie ze weten dat hij de macht heeft om hen aan een betere betrekking of een hogere positie in de maatschappij te helpen of te hel-

pen bij de vervulling van andere wensdromen van hen? Laat een man maar eens, gekleed in een armzalig pak, een grote zaak binnenkomen, waardoor de bediening denkt dat hij sociaal of maatschappelijk gezien maar een nul is. Hij zal dan zeker wel aan de kille instelling en tegenzin van de bediening of het personeel naar hem toe merken dat hij hier geen sympathie of misschien niet eens normale hoffelijkheid hoeft te verwachten. Hier is alleen mentale kou. Laat diezelfde man een uur later tot in de puntjes gesoigneerd en in de voornaamste en duurste mode gekleed in een van de modernste en kostbaarste luxewagens met privéchauffeur naar de ingang van de zaak rijden. Dan is het niet het meer ondergeschikte personeel dat hem ontvangt. Nee, nu zijn het afdelingschefs en onderdirecteuren die de grootste charme en welwillendheid tonen om bij deze 'belangrijke' persoon een wit voetje te halen. Bij hem in de gunst komen kan misschien veel betekenen voor iemands eigen carrière en positie. Dus wordt deze belangrijke persoon een mentale ontplooiing betoond die in principe hetzelfde is als die welke wordt betoond door middel van verliefdheid, die in feite in haar diepste analyse niet meer dan een hogere vorm van snobisme is. Tegenover een belangrijk persoon wordt dus een heel energiek snobisme aan de dag gelegd. Iemand hoopt daarmee dat door hem de een of andere wensdroom in vervulling kan gaan. Maar stel nu dat deze belangrijke persoon de grote welwillendheid van deze wezens met veel genoegen in ontvangst neemt, maar op zijn beurt nog niet eens een vriendelijk bedankje of een wat tastbaarder blijk van waardering geeft, wat dan? Ja, dan vergaat het de verliefdheid net als alle snobisme, zij verandert in antipathie en komt tot uitdrukking in allerlei bewoordingen die in het ergste geval zodanig van aard zijn, dat ze meer of minder ongeschikt zijn om hier herhaald te worden.

Toch moet opgemerkt worden dat er zich onder zulk personeel natuurlijk personen kunnen bevinden, die een

uitzondering op de regel zijn en die dus rijper en geestelijk meer volwassen zijn en daarom dezelfde sympathie, ja, soms meer sympathie voor de arme man gaan voelen dan voor de rijke. Maar een analyse wordt niet aan de hand van uitzonderingen opgesteld; deze moet vanuit de algemeenheid opgesteld worden.

De dierlijke mens of de oplossing van het raadsel van de sfinx

We zien dat er in al deze vormen van sympathie egoïsme aanwezig is. Deze vorm van sympathiebetuiging heeft dus niets te maken met de werkelijke onzelfzuchtige en intellectuele sympathie, die hetzelfde is als absolute liefde. De genoemde sympathiebetuiging is slechts een bestanddeel in de drang tot zelfbehoud van het onvolmaakte wezen. Dergelijke zelfzuchtige of egoïstische driften kenmerken het zuivere dierenbewustzijn, terwijl alle onzelfzuchtige driften

in de mens de zuivere mens kenmerken. Dat wil dus zeggen dat het gebied dat egoïsme of zelfzucht in de mentaliteit van de mens stimuleert, dierlijk is, en dat het gebied in de mentaliteit dat onzelfzuchtigheid stimuleert menselijk is. Net zoals de aardse mens lichamenlijk gezien een zoogdier is, zo is hij ook op grond van het in zijn mentaliteit voorkomende dierlijke gebied qua bewustzijn een dier. De niet-ingewijde mens is dus in bepaalde mate ‘dier’ en in bepaalde mate ‘mens’. Zijn manifestatie of gedrag zal daarom in overeenkomstige mate dierlijk en menselijk zijn. Dat is de oplossing van het raadsel van de sfinx.

Wat de grootste taak van elke regering en elke politieke partij zou behoren te zijn

Behoort het niet tot de grootste taak van zowel elke regering en overheid als elke politieke partij om een wetenschap te stimuleren die het voor elk wezen vanzelfsprekend maakt, wat voor enorm veel goeds het privé en publiek zou geven, als het bijgeloof in de overigens zo intellectueel of materieel-wetenschappelijk ontwikkelde mens weggenomen zou worden dat andere wezens zijn vijanden zijn en dat ze deze wezens met wapens, moord, doodslag en vernietiging moeten bestrijden? Met het wegnemen van dit bijgeloof zullen de mensen gaan zien dat het enige kwaad dat bestaat, binnen het eigen mentale gebied van elk afzonderlijk niet-ingewijd mens ligt. Door dat kwaad wordt de mens zijn eigen doodsvijand. In absolute zin heeft de mens in heel het grote heelal geen enkel vijandig gebied. Alles bestaat om het levende wezen te dienen. In feite bestaat er absoluut geen andere weg naar de door de gehele mensheid zo vurig verlangde *duurzame vrede op aarde* dan juist de wetenschap over het dierlijke in de mens en hieruit voortvloeiend het in de praktijk bewerkstelligen van de ondergang van dit dier-

lijke gebied in het eigen innerlijk of de eigen mentaliteit, in de hersenen, het hart en vlees en bloed van de mens. De oorzaak van elke beleving van onze strijd ligt beslist alleen in ons eigen innerlijk, en absoluut niet in dat van onze medemensen. In hun innerlijk ligt alleen de oorzaak van de beleving van strijd van deze medemensen. We zullen daarom nooit in welke situatie ook de oorlog kunnen bestrijden en vrede in ons eigen innerlijk kunnen stichten door andere wezens te vervolgen en te verslaan.

Het grootste en meest bloederige bijgeloof van de twintigste eeuw

Juist dit grootste en meest bloederige bijgeloof van de twintigste eeuw produceert de atoombommen, deze middelen voor de verveelvoudiging van het overtreden van de levenswet of het zesde gebod: “Gij zult niet doden!” (Exod. 20:13). Stel je eens voor wat het de mensheid kost aan moeilijkheden en inspanningen, aan belastingdruk en nog eens belastingdruk voor de wezens op een steeds groter gebied, nog afgezien van alle miljoenen moorden en alle vernietigingen van de zegenrijke voortbrengselen van eeuwen, die hiermee veroorzaakt worden. En is het grootste resultaat hiervan niet dat miljoenen gezonde, jonge en levenskrachtige mensen tot invaliden gemaakt worden, tot mank lopende en kruipende, blinde en dove dierlijke wraken, die toch nog levend genoeg zijn of nog zoveel waarnemingsvermogen behouden hebben dat ze de vernedering, de ondergang of de hel kunnen beleven die iedere moordenaar of saboteur van het leven onvermijdelijk ten deel valt. Dit vreselijke bijgeloof, dat de naaste, dat andere mensen of andere staten en volken schuld hebben aan ons lot en ons ongeluk en dat we ons daarom alleen kunnen redden door hen te vernietigen, is zo’n hemeltergend doodsoordeel over

onzelf, waarvan de voltrekking in de praktijk ons nooit in welke situatie ook vrede of geluk zal schenken, maar ons onvermijdelijk regelrecht de ondergang in zal leiden en onze eigen gezondheid en ons eigen welzijn zal saboteren, ons invaliditeit en de culminatie van zowel fysiek als psychisch lijden brengen. Zo'n toestand leidt weer tot levensmoeheid, zelfs tot afschuw van het leven en brengt ons in het ergste geval uiteindelijk tot zelfmoord.

Het is levensgevaarlijk dat de mensen hun macht over de miljoenen paardenkrachten van de natuur gebruiken om het leven en eigendom van de naaste te saboteren

Het is dus belangrijker, ja, het is een absolute levensvoorwaarde, dat we leren om net zo volmaakt te worden in het in praktijk brengen van de juiste instelling en het juiste gedrag in het dagelijks leven als dat we nu denken dat het een levensnoodzaak is om bekwaam gemaakt te worden in het kunnen gebruiken van moderne helle machines en met behulp daarvan met fabelachtige trefzekerheid de vijand te kunnen treffen en zijn leven en levenswaarden te vernietigen. Het bijgeloof van de zogenaamde duistere middeleeuwen is dus niets vergeleken met het bijgeloof dat in de twintigste eeuw een mensheid beheerst die miljoenen en nog eens miljoenen paardenkrachten van de natuur aan zich onderworpen heeft, ja, zelfs de elementen kan dirigeren om voor zich te werken, een mensheid die honderdduizenden lichtjaren in het wereldruim of in de macrokosmos kijkt, en bovendien wakker dagbewust de bewegingen van de atomen in de microkosmos kan volgen. Het is niet alleen tragisch maar het is levensbedreigend gevaarlijk. Dat de mensen met zo'n verruimde superioriteit en met zo'n heerschappij over de elementen menen dat ze met die enorme

macht hun naaste of medemensen moeten vernietigen, enkel en alleen omdat ze het slachtoffer zijn van de inbeelding of van het bijgeloof dat die hun vijanden zijn, is hetzelfde als alles kapotmaken wat ons direct naar de vrede of het normale levensgeluk kan leiden. Alles wat valt onder oorlog tussen mensen of staten, alles wat militaire bewapening heet, alles wat ertoe leidt kanonnen, bommen of andere moordwapens te produceren en elke propaganda voor het voeren van oorlog, is een sabotage van elk werkelijk menselijk geluk en elk werkelijk menselijk bestaan en zal, kosmisch gezien, nooit in wat voor situatie ook een intellectuele handeling genoemd kunnen worden.

Wat elke bescherming tegen oorlog en de gevolgen ervan saboteert

Het bovenstaande geeft dus een handelwijze weer die beslist alleen kan plaatsvinden in het culminerende domein van onwetendheid en bijgeloof. Een geschil tussen twee partijen oplossen door middel van oorlog is een onintellectuele handeling en is daarom alleen rechtmatig in het gebied van het dier. Deze onintellectuele of dierlijk mentaliteit houdt de gehele, huidige mensheid gebonden in de regionen van de duisternis en de dood oftewel in de oorlog van iedereen met iedereen. Met name deze dierlijk houding maakt de mensen absoluut onbeschermd tegen de gevolgen en ongelukken van de oorlog wereldwijd. Ze durven niet te geloven in het ware christendom of in het gebod dat we de linkerwang moeten toekeren als we op de rechter geslagen worden (naar Matth. 5:39). Breng uw zwaard weer op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen (naar Matth. 26:52). Zolang de mens nog twijfelt aan de naastenliefde, die bedoeld is om het primaire in het leven van de mens te zijn, zal hij steeds verder weg-

zinken in de moordende en pijn veroorzakende moerassen en slijkgebieden van de dood en van het ongeluk. Hij maakt van zichzelf enorm brandbaar hout op de brandstapel van de oorlog.

De traditionele tegenwerping tegen de antimilitaire instelling

Nu zullen mensen vaak komen met de traditionele oude tegenwerping dat je toch niet stil kan staan en toekijken hoe eventueel vreemde soldaten je eigen vrouw en andere vrouwen verkrachten en geweld aandoen, en dat je ook niet passief kan toezien dat rovers en bandieten met bruut geweld tegenover volwassenen en kinderen overal om zich heen vernietigen en plunderen, verkrachten en verminken. Als iedereen dan de rechterwang toekeert, hoe denk je dan dat dat zal gaan? Tja, het is nu precies die angst die niet alleen door individuele personen maar ook in de allerhoogste mate door staten en volken onderling gevoed wordt. Ze mobiliseren en bewapenen zich allemaal uit angst voor een overval van andere volken en staten. Het enorm kostbare oorlogsmaterieel, de geniale moordmachines, atoombommen en andere ten koste van de financiën en het normale welzijn van de staten opgebouwde moordapparaten zijn allemaal een gevolg van angst. De vraag is nu in hoeverre die angst gegrond is. Het is geen algemeen voorkomend vermoegen van de aardemens om in de toekomst te kunnen kijken. Hij kan in feite niet eens met zekerheid zijn lot van de dag van morgen zien. Hij kan zelfs niet eens zijn volgende uur voorspellen, en hij kan natuurlijk in nog mindere mate het lot van zijn naaste voorspellen of het lot van de wezens voor wie hij juist bang is. Hoe kan iemand dan met recht beweren dat deze of gene mens tot de tanden toe gewapend moet zijn om zelf een overval te kunnen voorkomen

of om eventuele verwanten, vrouw en kinderen te kunnen beschermen? Het zal voor een kosmisch niet-ingewijde mens volstrekt onmogelijk zijn hier iets absoluut zekers over te kunnen voorspellen. Alles zal slechts hypothesen en vermoedens zijn. Het kan zelfs heel goed mogelijk zijn dat juist die genoemde verwanten helemaal geen duister of dodelijk lot tegood hebben, omdat ze in hun leven en gedrag allang een aura opgebouwd of ontwikkeld hebben, die hen immuun maakt voor elk het leven saboterend lot. Om deze wezens te dwingen moordwapens ter hand te nemen en hen met bedreiging van straf en doodstraf te dwingen hun naaste, tegen wie ze bij voorbaat door hun ontwikkelde aura al beschermd zijn, te doden en te vermoorden, is niet alleen hemeltergend onrechtvaardig en zinloos maar in feite ook hetzelfde als 'zondigen tegen de heilige geest' (Matth. 12:31). Over deze zonde wordt gezegd dat die niet vergeven zal worden. Als staten of overheden niet in het minst rekening houden met de psyche van het afzonderlijke individu, zijn levensopvatting en morele gedrag, iedereen dwingen soldaat te zijn, om een krijger, een moordenaar en saboteur te zijn, maken zij zich dus schuldig aan een handelwijze waarvan de gevolgen niet vergeven kunnen worden, dat wil zeggen niet verholpen kan worden. Mensen die door hun ontwikkeling het gebied van de oorlog allang ontgroeid zijn, die niet meer kunnen doden en vermoorden, zich wreken en haten en die daarom ieder afzonderlijk op zich een gebied van vrede vertegenwoordigen, worden dus gedwongen soldaat te zijn en strijd, dood en ondergang te stimuleren. Daarmee saboteren de staten en overheden het gebied van de vrede dat zich binnen de staat al gevormd heeft of ontstaan is, in plaats van het te ondersteunen en haar enige werkelijke en waar menselijke cultuurgebied te koesteren en te beschermen. Zolang de staten en overheden zonder enige psychologische aandacht voor het individu iedereen dwingen om krijger, saboteur en moordenaar te zijn, voeren ze oorlog met en plegen

ze sabotage tegen hun eigen vredesgebied. Daarmee worden ze een vijand van zichzelf die nog erger is dan de ‘vijand’ die ze met oorlogen willen bestrijden. Maar hoe kunnen staten en overheden, die niet alleen bloedige oorlogen voeren met hun naaste (andere staten) maar die ook naar binnen toe in oorlog zijn met zichzelf (dienstplicht voor de mensen die in hun hart humanisten en vredelievende mensen zijn), experts worden in het stichten van vrede? Wat heeft de bijbel toch gelijk. De zonde tegen de heilige geest kan niet vergeven worden. Oorlog met de naaste en oorlog met zichzelf is een sabotage van Gods geest. Daar kan alleen de dodendans van de hel zijn domein hebben. Het is het tehuis van ‘het gewezen en tandengeknars’ (Matth.8:12).

De weg naar de vrede

De weg naar de vrede loopt enkel en alleen via het begrip dat het uitkiezen tot soldaat, dat wil zeggen het uitkiezen tot krijger alleen mag gebeuren met degenen die van harte echte krijgers zijn. Om wezens die van harte humanisten zijn en het niet over hun hart kunnen verkrijgen levende wezens te doden of te verminken of te dwingen krijger te zijn, is dus hetzelfde als het saboteren en vernietigen van al tot stand gebrachte vrede. Vrede ontstaat alleen in een bodem van naastenliefde. Als die bodem niet verzorgd wordt, moeten we niet denken dat we daar de levenschenkende vruchten van de vrede kunnen plukken.

Binnen alle staten en volken bestaat een gebied met wezens die nog geboren krijgers zijn, dat wil zeggen wezens die geloven dat alles met macht beslist moet worden. Op het gebied van recht en humaniteit zijn ze nog in ruime mate analfabeten. Juist deze wezens zijn de bodem voor oorlog en strijd. Deze wezens zijn de rechtmatige vijanden van de krijgers van andere staten. Zolang een staat een militair

apparaat moet hebben en soldaten moet recruteren, moet zij psychologisch krijgers van humanisten kunnen scheiden, zodat zij de krijgers als soldaten kan aanstellen en de humanisten, die immers niet de minste schuld hebben aan het bestaan van oorlog, kan vrijstellen. De staten kunnen het zich namelijk helemaal niet veroorloven hun humanisten te verliezen, omdat er geen vrede gesticht kan worden zonder juist geboren humanisten. Om humanisten oftewel experts in vrede samen met de krijgers op de slagvelden te laten uitroeien is natuurlijk hetzelfde als het kind met het badwater weggooien. Daarmee worden alle voorwaarden of mogelijkheden om vrede te stichten gesaboteerd. De enige weg naar bescherming tegen het kwaad, tegen de overval van anderen, tegen geweld en bruutheid, is niet een dodelijke sabotage, moord en doodslag, maar juist het zichzelf reinigen van alles wat er van dat soort dingen in je eigen innerlijk aanwezig is, want het dierlijke en moordende in het innerlijk van de mens is de bron van zijn eventuele oorlog met zijn naaste en van de beschadigingen en duistere lotsbeschikkingen die zo'n oorlog met zich meebrengt. Tegen dit terugkerende gevolg van duistere manifestaties tegenover de naaste bestaat echter geen bescherming, ongeacht achter hoeveel militairen of hoeveel divisies of legers soldaten, politie of achter wat voor justitie men zich ook maar probeert te verschuilen. Het lot treft de mens feilloos, net zo goed in een stille omgeving als midden in de dodendans van de oorlog. De wet gaat in vervulling. Wie met het zwaard ombrengt, zal zelf door het zwaard omkomen. De weg naar de vrede loopt daarom enkel en alleen via de omstandigheid dat we onze naaste die vrede en zegen schenken waar we zelf in wensen te leven.

Geschreven als artikel voor Kosmos 1952, nr. 5 en 6, met als titel *Vejen til freden*. Opgenomen in *Artikelsamling 1*.

.....

.....

EEN GESCHENK UIT DE HEMEL

ANDRÉ STROOBANT

In een afscheidscadeau (vanwege pensionering!) las ik het volgende: “Hij is in de zevende hemel; hij is opgetogen van vreugde, in verrukking, in de wolken, in de hoogste hemelen. De uitdrukking is ontleend aan de joodse voorstelling, door de christenen later overgenomen, dat er verscheidene hemelen waren, hetzij drie of zeven, in de hoogste van welke de tronen en machtigen zijn en steeds lofliederen gezongen worden tot Gods eer.” (Uit: *In de zevende hemel*, uitgave BZZTôH).

Als het gaat om een geschenk uit de hemel dan verwacht je gezien het bovenstaande van zo'n geschenk toch dat het iets bijzonders is, iets waar je erg naar verlangt hebt of iets wat van grote waarde of betekenis is. En misschien ook iets waarvan je niet meer verwachtte dat het zou komen.

Nu was ik begin dit jaar in het nieuwe Friese museum aan het Wilhelminaplein in Leeuwarden. Daar was een geschenk uit de hemel ten toon gesteld. Ik heb het gefotografeerd.

De begeleidende tekst luidde als volgt:

Geschenk uit de hemel

Wapencontainers afgeworpen bij Aalsum (container met parachute) en Oude Haske. Tussen oktober 1944 en april 1945 vinden driehonderd van deze droppings plaats. Genoeg om zo'n drieduizend Friese verzetsstrijders te bewapenen.

*Geschenk uit
de hemel*

Je raakt dan toch even in verwarring, kan dit een geschenk uit de hemel zijn? Ja, voor degenen die wilden vechten wel. En zolang de wereld in elkaar zit zoals zij zit, is dat vechten blijkbaar ook nodig.

Voor het werken aan de herdruk van *Het eeuwige wereldbeeld 3* kwam ik de volgende passage tegen over de geestelijke wezens die permanent in de geestelijke werelden verblijven en tot Gods primaire bewustzijn behoren:

“De volmaakte kosmische wezens dragen hier [in de geestelijke werelden] ieder afzonderlijk de wet [van het leven of de wet van de naastenliefde] in hun hart en bezitten het volmaakte gedrag als een onveranderlijk talent. Ze kunnen geen fouten maken. Daarom kan iedere groep van die wezens als een organische eenheid aangeduid worden. Een uit die verheven, volschappen, kosmische wezens bestaande eenheid vormt Gods aangezicht of de absolute voorzienigheid voor de onvolmaakte aardse mensen. Het is Gods orgaan voor bewustzijns- of gedachtenuitwisseling met deze onvolmaakte wezens.

Door deze eenheid hoort en beantwoordt God de gebe-

den van de wezens. Door deze eenheid leidt en stuurt God de wereldverlossing en de wereldpolitiek en kiest alle leidende figuren voor zowel de duistere als de lichte manifestaties, zowel in oorlog als in vrede, maar natuurlijk in overeenstemming met het lichte en duistere lotstegoed van de mensen. Achter het schijnbaar chaotische bestaan van de mensheid, waarin alles toeval lijkt, bestaat een allesomvattend goddelijk wereldplan dat volledig door de genoemde voorzienigheid gestuurd en geleid wordt. Zij heeft het lot van de mensheid volledig onder controle. De voorzienigheid heeft niet de taak de mensheid van haar duistere lot, haar oorlogen en wereldoorlogen, haar ongelukken en lijden te vrijwaren zolang zij hardnekkig de liefdevolle waarschuwingen van deze voorzienigheid negeert.” (33.76-77)

Het is toch niet niks als je het bovenstaande tot je door laat dringen. Deze kosmische wezens, engelen, kiezen niet alleen vredesstichters uit, maar ook de figuren die oorlogen voeren. Als de voorzienigheid alles stuurt komt een geschenk als op de foto dus ook niet toevallig uit de lucht vallen.

Martinus haalt vaak de verzuchting van mensen aan dat ‘er altijd oorlog geweest is en altijd oorlog zal blijven’. Daar lijkt het soms ook op. We moeten echter niet vergeten dat het niet steeds dezelfde mensen zijn die oorlog voeren. Degenen die er genoeg van hebben incarneren in vreedzamer gebieden. Maar er zijn nog genoeg mensen die er nog geen genoeg van hebben en die zoeken oorlogsgebieden op om in geboren te worden. Martinus verzekert ons ervan dat er een tijd zal komen dat er geen oorlog meer zal zijn. Want er is geen oorlog om de oorlog. Alles in de wereld is leerstof met het doel om de mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis te worden.

Uit het boek: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

WERNER RASMUSSEN

Directeur, ingenieur

Mijn contact met Martinus begon in 1939, toen ik 23 jaar was, en het duurde tot zijn dood in 1981, of juister gezegd, het is er nog steeds, want ik vind steeds inspiratie bij Martinus via zijn boeken en geschriften en door te werken op basis van wat hij geschapen heeft.

Omdat ik niet behoorde tot de kring die een nauw persoonlijk contact met Martinus had, kan ik niet over zoveel persoonlijke belevingen vertellen. Ik zie het daarom als mijn taak om hier te vertellen over de invloed die het kennen van zijn kosmische analyses op mijn leven heeft gehad, en vooral over de inspirerende werking die deze kennis gehad heeft.

Het begon ermee dat ik onmiddellijk na het einde van mijn opleiding tot ingenieur in 1939 een baan kreeg op een tekenkamer, waar mijn vroegere leraar van de polytechnische opleiding, professor J.G. Hannemann, chef van de tekenkamer was. Het was het begin van een levenslange vriendschap, en Hannemann was degene die mij aanspoorde

om naar lezingen in het Martinus Instituut te gaan. Hanemann wekte mijn nieuwsgierigheid door te vertellen over de praktische betekenis van de kosmische analyses van Martinus voor iemands levenswijze en levensopvatting. In het voorjaar van 1940 werd ik vegetariër en ook dienstweigeraar.

Van 1939-1949 zat ik in het bestuur van de studentenvereniging, de zogenoemde Seniorenraad. Ik kreeg de verantwoordelijkheid voor de invulling van de woensdagavonden. Ik haalde de secretaris van Martinus, Gerner Larsson, over om een lezing over de kosmische analyses en symbolen te geven. Ik kreeg echter niet de indruk dat de studenten er bijzonder door geboeid waren.

Ik schreef een stuk in de studentenkrant, dat ik 'Godsdienstoorlogen in onze tijd' noemde. Dat leidde tot een debat met de toenmalige doctoraalstudent Erik Jørgensen. Hij protesteerde tegen de voorstelling dat het lijden de ontwikkeling kon bevorderen. Ik slaagde erin het artikel uitgegeven te krijgen als een speciale uitgave van de studentenkrant, die ik kon uitdelen aan vrienden en bekenden.

Met name de praktische kant van de analyses van Martinus boeide me, dus datgene wat van betekenis was voor een vreedzaam samenleven van mensen en volken.

Denemarken werd in april 1940 door Duitse nazitroepen bezet, en dat zorgde ervoor dat ik de beschrijving van 'Het toekomstige internationale wereldrijk' (in *Livets Bog* deel 1) van Martinus en zijn artikel 'De kunst van het geven' (Nederlandse Kosmos van 1979, jaargang 6, het juninummer. – 1980, jaargang 7, het decembernummer) bijzonder op prijs stelde.

Ik kreeg zin om economie te studeren, en ik deed die studie in de jaren tijdens en net na de oorlog.

Door mijn dubbele opleiding en op grond van het bestuderen van de analyses van Martinus heb ik veel contact gehad met de praktische ontwikkeling van de maatschap-

pij, met name in de periode van mijn werk voor industrie, ambachten en handel, en door mijn werk aan een vernieuwing van de opleidingen over een breed front.

Ik heb veel internationaal werk gehad, onder andere in de Raad van Europa, en een groot aantal taken als consultant, zowel thuis als in het buitenland.

In de komende jaren wil ik proberen een totale theorie voor de wereldeconomie verder te ontwikkelen, dat wil zeggen een leer over het internationale economische samenspel tussen de landen en over de ontwikkeling naar het internationale wereldrijk, zoals Martinus dat geschilderd heeft.

Voor mij is het inspirerend geweest om de samenhang tussen het geestelijke en het materiële te zien.

In het boek *Festskrift* (Feestbundel, vert.) voor Martinus bij zijn zeventigste verjaardag heb ik een samenvatting gegeven van de analyses van Martinus over de macro-economie (*Livets Bog* deel 1, hoofdstuk 4), en ik heb daar enkele keren een lezing over gegeven.

Op een keer gaf ik tijdens een gesprek met Martinus te kennen dat het soms moeilijk was om een volledig overzicht over de kosmische analyses te krijgen. Hij knikte vriendelijk begrijpend op de ons bekende manier. Hij beloofde me niets, maar ik voelde het als een rechtstreeks antwoord

Citaat

We zullen nooit in welke situatie ook de oorlog kunnen bestrijden en vrede in ons eigen innerlijk kunnen stichten door andere wezens te vervolgen en te verslaan.

(*Vejen til freden. Artikelsamling 1.*)

aan mij, toen er een half jaar later een symbool met de 12 basisantwoorden gekomen was (Symbool nr. 32: De twaalf basisantwoorden oftewel de oplossing van het levensmysterie, in *Het Eeuwige Wereldbeeld* deel 3, vert.). Veel later heeft Martinus aan het eind van *Livets Bog* (deel 7, par. 2658, vert.) een samenvatting gegeven van circa 40 punten die het gehele wereldbeeld dekken.

Zoals gezegd, maakte professor Hannemann mij attent op Martinus. Hij richtte later uit eigen middelen een fonds op, het ‘M-Fonds’, dat een heel mooi doel heeft, namelijk:

“(...) personen of instituten te steunen, waarvan het werk volgens het bestuur gericht is op of bijdraagt aan het verenigen van de verschillende religieuze en ethische opvattingen in het westen en het oosten, en over het algemeen genomen tolerantie te scheppen ten aanzien van andere rassen en maatschappijen met hun verschillende denk- en leefwijzen.

Het wereldbeeld van Martinus, zoals het geformuleerd is in zijn totale werk, behoort tot dit gebied, zodat een uitbreiding en verdieping van dit wereldbeeld door het fonds gesteund kan worden.”

Hannemann vroeg mij en enkele anderen van zijn ingenieursvrienden en filosofieprofessor Svend Erik Stybe om toe te treden tot het bestuur, waar hij zelf tot zijn dood in 1980 voorzitter van is geweest.

Met de middelen van het M-Fonds is niet alleen steun verleend aan het Martinus Instituut, maar ook aan het uitgeven van een aantal geesteswetenschappelijke werken van met name John Engelbrecht: *Den intuitive tanke* (De intuïtieve gedachte, vert.) en Per Bruus Jensen *Ekistens og udødelighed* (Bestaan en onsterfelijkheid, vert.).

Na de dood van Hannemann werd ik voorzitter van het M-Fonds, overeenkomstig de wens, die Hannemann voor zijn dood kenbaar gemaakt had.

.....

DE ACHTERKANT

Herinnering aan een heerlijk verblijf in het Martinus Centrum Klint. Met: bagage wegstouwen, ochtendstemming op het kampeerterrein, koffiepauze van de Nederlanders tussen lezing en studiegroep 's morgens om 10.30 uur, vertaler aan het werk tijdens de ochtendlezing, kijkje in de voordrachtszaal, een dreigende onweersbui en een zonsondergang. Voilà!

